

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑξαμηνιαῖον δρα. 6. — Ἑξαμηνιαῖον φρ. γρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἀναπλάσις καὶ ἐκδόσεις τοῦ Χρυσοστόμου
ἐκδὸς Φίλσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σινόδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πιστις καὶ θαῦμα ἐν τῇ θεωρίᾳ ἀσθενῶν. — Τὸ διήγημα τῆς Ἀναπλάσεως ἢ Πραγματικῆς Ζωῆς, ὑπὸ Κρυσταλλίνης Δυσκαλοπούλου. — Περί ψθικῆς ἐλευθερίας, ὑπὸ Δογματικῆς Πολυδύρου, ἀγγλιστί. — Διὰ τὰ Περικρινικά. — Ἑλληγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Μυρεφίων. — Τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μητροπολίτου Πάφου. — Ἀποταθῆτε πρὸς τοὺς ἀδικούντας. — Ἐκδόσεις Χρυσοστομικῶν. — Δογματ. — Θεῖον Κήρυγμα. — Ἀναπλάσις.

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑ ΕΝ Τῇ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου)

Μέλλων νὰ πραγματευθῶ περὶ θαύματος, κάλλιστα γνωρίζω ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀπίστων, τῶν ἀρνησμένων ἀποφασιστικῶς τὸ θαῦμα, ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐπαμφοτερίζοντες καὶ ἐλιγοπιστοῦντες, οἵτινες εἰς ἑτοιμοὶ νὰ προβάλλουσιν ἐν ἀπορίᾳ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν· ἀλλὰ νὰ γίνωνται ἄρτι γε θαύματα;

Ἀπαντῶ· Τὸ θαῦμα εἶνε παντοῦ καὶ οὐδαμοῦ· παντοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον· οὐδαμοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὸν Θεόν.

Διότι· τί εἶνε θαῦμα;

Γεγονὸς ὑπερβαῖνον τὴν φυσικὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν καθόλου ἢ ἐν μέρει, ἐπιτελούμενον δὲ καθόλου διὰ τῆς θείας ἐνεργείας· ἢ κυρίως διὰ τῆς θείας βοήθειας.

Ἡ δημιουργία ἐπόμενης δρατῶν καὶ ἀοράτων εἶνε τὸ πρῶτον καὶ μέγα θαῦμα ὅσον ἀφορᾷ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον.

Τί μᾶς διδάσκει ἢ μετὰ τὴν δημιουργίαν φυσικὴ τάξις τῶν πραγμάτων; Ὅτι ἀπὸ τὸ μηδὲν παράγεται μηδὲν.

Ἡ φύσις δὲν παράγει ἐκ τοῦ μηδενός· ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ ἄνθρωπος. Διὰ νὰ φυτρώσῃ στάχυν, πρέπει νὰ σπαρῇ κόκκος κριθῆς ἢ σίτου. Διὰ νὰ γείνη πτηνόν, χρειάζεται αὐγόν, τὸ ὅποιον νὰ ἐπωκυθῇ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος καταργά-

ζεται τὰ ὕλικά, τὰ ὅποια λαμβάνει ἐκ τῆς φύσεως, καὶ κατασκευάζει ποικίλα ἀντικείμενα καὶ προϊόντα τέχνης καὶ βιομηχανίας, ἀνδριάντας, εἰκόνας, χάρτας, ὑφάσματα, αἰκους, πλοῖα, ἐπιπλά, ἀερόστατα καὶ λοιπά· οὔτε ἡ φύσις ὅμως οὔτε ὁ ἄνθρωπος ἤμπορουν νὰ δημιουργήσουν τι ἀπὸ τὸ μηδὲν· εἰς χεῖρας τῆς φύσεως καὶ εἰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου· τὸ μηδὲν μένει μηδὲν.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ ἐρατὰ πάντα καὶ τὰ ἀάρατα. Ἀπὸ τίς; Ἐρώτησις τοιαύτη δὲν ἔχει τὴν θέσιν τῆς ἐπὶ τῆς δημιουργίας Δικτῆς· Διότι λέγοντες διὰ τί· ἐννοοῦμεν ὑπάρχον τι ὕλικόν, ἐκ τῆς καταργασίας τοῦ ὁποίου παράγεται ἕτερόν τι, ἔχον ἐκείνο ὡς βάσιν καὶ ἄρχήν. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς δημιουργίας, ἦτο ὕλικόν μηδὲν· ἦτοι ὑπῆρχεν ἐλλείψις πάσης ὕλης. Τίς δὲ ἔκαμε τὰ πάντα; ὁ Δημιουργός. Διὰ τίνας; Διὰ μένου τοῦ λόγου τοῦ, ἦτοι διὰ μόνης τῆς θελήσεώς του.

Ἡ τοιαύτη λοιπὸν δημιουργία ὑπερβαίνει ἀπολύτως τὴν καθιερωμένην τῶν πραγμάτων φύσιν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ· ὅ,τι σήμερον ὀνομάζομεν φύσιν εἶνε ἀπέρροια ἐνεργείας ὑπὲρ φύσιν. Ἐντεῦθεν ἡ γένεσις τῶν δρατῶν καὶ ἀοράτων· κτισμάτων (ἐκ τοῦ μηδενός καὶ διὰ μόνης τῆς θείας θελήσεως) εἶνε θαῦμα, καὶ τὸ μέγιστον τῶν θαυμάτων. Θαῦμα ἀπέαντι τίνας; Τοῦ Θεοῦ· ὅχι. Διότι ἐν τῇ δημιουργίᾳ ἐξεδηλώθησαν φυσικοὶ τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρες· χαρακτὴρ παντοφίας καὶ χαρακτὴρ παντοδυναμίας. Ἀλλὰ τὸ θαῦμα ὑπάρχει δι' ἡμᾶς καὶ διὰ πᾶσαν τὴν κτίσιν, διότι καὶ δι' ἡμᾶς καὶ δι' αὐτὴν ἡ ἐκ τοῦ μηδενός δημιουργία εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατος καὶ ἀκατάρθετος.

Τοιοιουτρόπως διὰ τὸν Θεὸν οὐδαμοῦ ὑπάρχει θαῦμα, διότι τίποτε δὲν εἶνε ἀνώτερον ἀπ' αὐτὴν, καὶ ὅλα ἐξ αὐτοῦ ἀπέρρευσαν, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἑωαγγελιστής, ὅτι «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (Ἰωάν. Α' 3.4).

Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τὸ θαῦμα ὑπάρχει παντοῦ. Ἡ γῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας βαίνομεν, τὸ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποίου πίνομεν, ὁ αἶρας, τὸν ὅποιον ἀλλέομεν καὶ τρώγομεν, αἱ θάλασσαι, τὰς ὁποίας διαπλέομεν, ὁ ἀήρ, τὸν ὅποιον ἀναπνέομεν, ὁ

ἄνος, τὸν ἐπὶ τὴν φορέωσιν, ἡ ἀνδράν, τῆς ἐποίας τὸ ἔργον μᾶς τέρπει. ὁ ἥλιος, ὅστις μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ζωογονεῖ, ἡ σελήνη, ἥτις μᾶς κατευγάζει, τὰ λαμπυρίζοντα ἄστρα, αἱ πνέουσαι αἰῶνες, τὰ μορμυρίζοντα βύκκια, τὰ εὐωδιάζοντα ἄνθη, ἡ ταπεινὴ ἀνεμώνη, ἡ ὑψιφύκτος θρύς, τοῦ ἀρούρι τῆ βέλαια, τοῦ λέντος ὁ βρυχηθμός, πᾶσα βοτάνη, πᾶς κόκκος χύματος, γαστράρι πᾶσα καὶ φάραγξ καὶ λόφος καὶ κρημνός καὶ πηγή καὶ χεῖμαρρος καὶ καταρράκτης καὶ κρύσταλλος, ἡ σμαρίδα καὶ ὁ καρφαρίας, ὁ ποικίλος καὶ ὁ ἐλέφας, ὁ κόσσυφος καὶ ὁ ἄετός, αἱ ποιικιλίαι τῶν μαλακίων, τῶν ὀστρακοδέρμων, τῶν ἐρπετῶν, πᾶν τέλος πρᾶγμα καὶ πᾶν πρόσωπον ἐν τῇ κτίσει, πᾶν ἐμφυχον καὶ πᾶν ἀψυχον, εἶνε καὶ ἅνα ἐν θαύμα μωρτυροῦν τὴν πνευσίαν καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Δημιουργοῦ.

Τοῦ δημιουργικοῦ τούτου θαύματος τὴν ὑπαρξίν ἀνεγνώρισε καὶ ἡ ἐπιστήμη. Πῶς; Ἀφ' ἐνὸς ἀπορρίψασα τὴν αἰωνιότητα τῆς ὕλης, ὡς ἀντιφάσκονσαν πρὸς τὴν ἐν χρόνῳ διαμόρφωσιν αὐτῆς, καὶ ἀφ' ἐτέρου κυρώσασα διὰ τὴν πολυκρότων πειραμάτων τοῦ Παστέρ τὸ ἀδύνατον τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἐλαχίστου ζωικοῦ κυττάρου ἀπὸ τῆς ἀνοργάνου ὕλης.

Τοιοιούτοτρόπως, ἀνθρώπε, ὅστις τὸ θαῦμα ἀρεῖσαι ἢ ἀμυνοῦναι, νὰ γνωρίσῃς πρέπει, ὅτι τὸ θαῦμα σὲ περικυκλώνει πανταχόθεν, καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ περιβάλλον σου, τὴν ζωὴν σου. Ὑπεράνω σου θαῦμα, τριγύρω σου θαῦμα, μακρὰν καὶ πλησίον σου θαῦμα, θαῦμα ἐπὶ σοῦ, καὶ θαῦμα ἐντός σου. Ἐπιλήθηςται; Καὶ ὅμως τίποτε δὲν εἶνε τοῦτου ἀληθέστερον. Σὺ, ἡ ἡ λεγομένη φύσις, κάμετε, ἂν δύναιτο, ἀπὸ τὸ μηδὲν ἐν ἑντερον, ἕνα ὄνυμα, μίαν τρεῖς, ἐν πτερὶν μύιας, ἕνα κόκκον χύματος. Ἐάν ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ πρὸς τοῦτο ἐργασία, ὕστερον ἀπὸ ἀπειρα καὶ ἡμέτεροντα δισκατομύρια ἐτῶν τὸ ἀποτέλεσμα ἐν καὶ μόνον δύναται νὰ ᾖ: **μηδὲν**. Διὰ τὴν ἡ δημιουργικὴ δύναμις εἰς μόνον τὸν Θεὸν ὑπάρχει. Καὶ δι' αὐτὸν μὲν πᾶν δημιουργήμα εἶνε ἀκοπον ἔργον τῆς φυσικῆς τοῦ παντοδυναμίας, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ τὸ ἐλάχιστον τῶν δημιουργημάτων ἀποτελεῖ θαῦμα κατὰ πληκτικόν, διότι εἶνε ἀπολύτως ἀνώτερον πάσης ἀνθρωπίνης δυνάμεως.

Ὅστε οἱ ἀντιτάσσοντες κατὰ τὸν θαυμάτων τὴν φύσιν καὶ τοὺς νόμους τῆς ἔχουσι μέγα λάθος. Διότι ἡ δημιουργία τῆς φύσεως καὶ ἡ προέκτασις αὐτῆς μετὰ τοὺς νόμους, δυνάμεις καὶ ἐνεργείαι, εἶνε τὰ μέγιστα τῶν θαυμάτων, καθόσον τὰ μὲν ἄλλα θαύματα, οἷον θεραπεῖαι ἀσθενῶν, ἀναστάσεις νεκρῶν, ἀγισμοὶ ἀμαρτωλῶν, εἶνε ἐνεργεῖαι τοῦ Θεοῦ τελοῦμεναι ἐπὶ ὑπαρχόντων ὑποκειμένων, ἐνθ' ἡ ἐν τοῦ μηδὲς δημιουργία, ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀπάφσεως, εἶνε τὸ μυστηριωδέστερον καὶ ἀκατανόητότερον ἀπὸ ὅλα τὰ θαύματα. Καὶ ἐάν δὲν ἐπιμελεσθῶμεθα ἀπὸ τὴν μακρὰν ἡλικίαν τῆς κτίσεως, ἥτις τὴν ἀνάγαγεν εἰς ἐν φυσικὸν καθεστώς, δὲν θὰ ἀντεθέτομεν τὸ κατὰ θαῦμα τελούμενον εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐνεργούμενον, ἀλλ' ὅλα τὰ ἐν τῇ φύσει ἐνυπάρχοντα καὶ γινόμενα θὰ τὰ ἐκκαλούμεν θαύματα, ὡς καὶ εἶνε πραγματικῶς.

Ὅ, τὸ καλούμεν θαῦμα, καίμενον καθόλου ἢ ἐν μέρει ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς ὁρατικῆς φύσεως καὶ ὑπὲρ τὴν ἰδικὴν μὲς δύναμιν, καίται ὡσαύτως καὶ ὑπὲρ τὴν νόησιν μας. Τὴν ὑπαρξίν του τὴν γνωρίζομεν, ὡς καὶ ὅτι ἡ αἰτία, ἥτις τὸ προκαλεῖ, εἶνε ὁ Θεός· ἀλλὰ τὸ πῶς τοῦ θαύματος, ἥτοι τὰ καθέκαστα τοῦ τρόπου, καθ' ὃν συνετελέσθη, ἀγνωρίζομεν. Ἐντεῦθεν τὸ θαῦμα εἶνε ἅμα καὶ μυστήριον.

Κατὰ ταῦτα, ὑπὸ ἰδιαιτέρων τινῶν ἐποψιν, ἐν τῇ φύσει ὑφίσταται καὶ σήμερον τὸ θαῦμα. Οὕτω ὁ σύνδεσμος ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτελεῖ θαῦμα καὶ μυστήριον ἅμα. Διότι καὶ ἀκατάληπτος εἶνε, καὶ δὲν εἶνε ἔργον οὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, οὐτε τῆς φύσεως.

Ὁ ὕλισμός καὶ τὸ θαῦμα τῆς φύσεως.

Ὁ ὕλισμός ἀρνείται καὶ τὴν δημιουργίαν καὶ τὸν δημιουργόν, δὲν δέχεται δὲ ν' ἀκούσῃ περὶ θαύματος. Κατ' αὐτὸν ἡ ὕλη εἶνε αἰώνια, σύμμετροι δὲ εἰς αὐτὴν νόμοι καὶ δυνάμεις, παρήγαγον τὴν διακόσμησιν τοῦ παντός μετ' ὅλων τῶν ἀψύχων καὶ ἐμφύχων εἰδῶν, καὶ παράγουσι καὶ σήμερον ὅλα τὰ κοσμολογικά, ζωολογικά καὶ ἀνθρωπολογικά φαινόμενα. Κατ' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνη ἡ ὕλη, καὶ τὸ πᾶν εἶνε ἀπόρροια τῶν κινήσεων, μεταβολῶν καὶ συνδυασμῶν αὐτῆς.

Ὁ ὕλισμός διὰ τῆς θεωρίας του ταύτης νομίζει ὅτι ἐξηγεῖ τὰ πάντα φυσικῶς καὶ μηχανικῶς, καὶ ὅτι συμπίπτει καθ' ὅλοκληρίαν καὶ φονεύει τὸ θαῦμα. Καὶ ἐν τούτοις πλανᾶται. Διὰ τῆς ὕλιστικῆς θεωρίας τὸ θαῦμα πολλαπλασιάζεται καὶ ἐπιτείνεται.

Διὰ τὴν;

Διότι πλείστα γεγονότα κοσμολογικά, ζωολογικά, ἀνθρωπολογικά, ἀντιμάχονται πρὸς τὴν ὕλιστικὴν θεωρίαν καὶ ἀποτελοῦσιν ἄρνησιν καὶ ἀντίρρῃσιν αὐτῆς. Τὰ γεγονότα λοιπὸν ταῦτα, τὰ ἀντικείμενα πρὸς τὸ ὕλιστικὸν σύστημα, εἰς ὕλιστῆς εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰ θεωρήσῃ θιγύμια.

Οὕτω, τοῦ Χίρν ἀποδείξαντος ὅτι τὸ αἰώνιον δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ κατ' αὐτὸ αἰώνια, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ αἰωνιότης τῆς ὑπάρξεως τῆς ὕλης εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἐν χρόνῳ διαμόρφωσιν αὐτῆς, ὁ ὕλιστῆς, ὁ δεχόμενος τῆς ὕλης τὴν αἰωνιότητα, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἐν χρόνῳ διαμόρφωσιν τῆς ὡς θαῦμα, καὶ θαῦμα τελοῦσθαι ὄχι ἀπλῶς ἀκαταλήπτως καὶ ἀνερμηνεύτως, ἀλλ' ἐναντίον πάσης λογικῆς.

Ἐπίσης ἀποδεδειγμένου ὄντος ὅτι ἡ ὕλη εἶνε καθ' ἑαυτὴν μᾶζα νεκρὰ καὶ ἀδρανὴς, καὶ ἐρημος ἀπὸ πάντων νοῦν, ὁ ὕλιστῆς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ θεωρήσῃ τὴν κίνησιν τῆς ὕλης καὶ τὴν ἐν τῇ φύσει σκοπιμότητα, ὡς θαύματα, καὶ θαύματα ὄχι ἀπλῶς μὴ ἐξηγούμενα διὰ τῶν ὕλιστικῶν θεωριῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦντα ριζικὴν ἀντίρρῃσιν αὐτῶν.

Ὡσαύτως βεβαιωμένου ὑπάρχοντος ὅτι ἡ πό ποτε ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν κανὲν ἐμβιον πλάσμα δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δὲ ἡ ζωὴ δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ τῆς ἀνοργάνου ὕλης, εἰς ὕλιστῆς ἀποδίδω τὴν γένεσιν τῆς ζωῆς εἰς τὰς κινήσεις τῆς ἀνοργάνου ὕλης, εἶνε ὑποχρεω-

μένος νὰ παραδεχθῇ καὶ ἐδῶ τὴν τέλεσιν θαύματος. Θαύματος δὲ ἀνατρέποντος καθ' ὅλοκληρίαν καὶ μηδενίζοντος τὴν ὕλιστικὴν θεωρίαν.

Ἐξ ἄλλου, ἀναντιρρήτου ὑπάρχοντος καὶ διὰ τῶν παλαιοντολογικῶν ἐρευνῶν καὶ τῆς μαρτυρίας τῆς ζωολογικῆς κτίσεως, ὅτι τὰ ζωολογικά εἶδη εἶνε σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητα, καὶ ὅτι ἐξ ἐνὸς εἶδους δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἕτερον, ὅπου δὲ κατ' ἐξαιρέσιν παράγεται ἐλλείπει ἡ συνέχεια τοῦ νέου εἶδους ἢ ἐκλείποντος διὰ στενωπῆς ἢ ἐπαγερομένου, εἰς τὸ ἕτερον τῶν παραγόντων αὐτὸ εἶδον, ὁ ὕλιστῆς, ἐξηγῶν τὴν παραγωγὴν τῶν εἰδῶν διὰ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, τὴν ὁποίαν τὰ πρᾶγματα καταδικάζουσιν ὡς ψευδῆ καὶ ἀνυπόστατον, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιταλασθῇ ὑπὲρ αὐτῆς τὸ θαῦμα, ἀλλὰ θαῦμα ὄχι πλέον ὑπὲρ φύσιν, ἀλλὰ παρὰ φύσιν, καὶ ἀνατρέπον ὅλοκληρον τὸ οἰκόδημημα τοῦ ὕλισμου.

Πρὸς τοῦτοις, τῶν περιφανῶν τῆς ἐπιστήμης διδασκάλων δεχομένων ὅτι ὁ ἐγκέφαλος, ὡς σωματικὴ μηχανή, δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παραγωγὴν κρίσεων, συλλογισμῶν καὶ ὑπερκριμῶν πτήσεων καὶ συναισθημάτων, ὅτι δὲ ἡ ἐνότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως δὲν δύνανται κατ' οὐδὲνα λόγον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς μηχανικὰ αἰτία καὶ εἰς κινήσεις ἐγκεφαλικῶν κυττάρων, εἰς ὕλιστῆς εἶνε ὑποχρεωμένος ν' ἀποδώσῃ πάντα ταῦτα τὰ ψυχολογικά φαινόμενα εἰς ἐνέργειαν θαυμάτων.

Ἰδοὺ διατὶ εἶπον, φίλοι ἀναγνώσται, ὅτι ὁ ὕλισμός δὲν δύναται νὰ καταπνίξῃ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ τὸ ἐπιτείνει καὶ τὸ πολλαπλασιάζει, καὶ ἰδοὺ διατὶ καὶ εἰς ἐκείνας ἀκρότητας θεραπείας, αἵτινες κατορθοῦνται διὰ τῆς προσωπικῆς πεποιθήσεως τοῦ πάσχοντος, δὲν ἔχει νὰ κερδίσῃ τίποτε ἢ ὕλιστικὴ θεωρία. Ὁ ὕλισμός ἀποδίδει τὰ πάντα εἰς σωματικὰ αἰτία· ἀλλ' ὅταν μία πεποίθησις, μία ἰδέα ἀσώματος ἐπιβάλληται εἰς τὸν σωματικὸν οργανισμόν, ὁ θρίαμβος οὗτος τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς ὕλης ἀναίρει ριζικῶς τὰ ὕλιστικά θαυμάματα καὶ ἀποδείκνυει τὸ κοῦφον καὶ τὸ ἀσυστάτον αὐτῶν.

Τὸ θαῦμα λοιπὸν ἐκτείνεται καὶ ἀνυψοῦται καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὕλιστικῶν δοξασιῶν· ἀλλ' ἀκριβῶς αὕτη ἡ ἀνάγκη τῆς παραδοχῆς τοῦ θαύματος ἀποτελεῖ τὴν καταδίκην τοῦ ὕλισμου, θέλοντος ν' ἀποδώσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ἀλογον φύσιν, εὐρισκομένου δὲ ἀπέναντι μυρίων περιπτώσεων, αἵτινες κάμνουν καταφανῆ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπενέργειαν δυνάμεων ἄλλων καὶ πνευματικῶν.

Τὸ θαῦμα ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ τάξει.

Ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἐκτός τῆς ὕλης φύσεως, καὶ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ φύσις. Ἡ δευτέρα δὲ αὕτη, ἐλλείπουσα ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὄντα, ἄψυχα καὶ ἐμφυχα, παρατηρεῖται εἰς μόνον τὸν ἀνθρώπον, ὅστις, ἀνέκων εἰς τὴν ὕλικὴν τάξιν διὰ τοῦ σώματός του, ἀνέκει καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν τάξιν διὰ τῆς ψυχῆς, λογικῆς καὶ ἐλευθερᾶς ψυχῆς του. Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου λοιπὸν τελοῦνται θαύματα πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ. Καὶ ταῦτα εἶνε τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκείνα γεγονότα καὶ κατορθώματα,

τὰ ὁποῖα υπερβαίνουν τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν καθόλου ἢ ἐν μέρει, καὶ ἀπορρέουσι καθ' ὅλοκληρίαν ἢ πρωτίστως ἐκ τῆς θείας ἐπενεργείας καὶ χάριτος.

Τοιοιούτοτρόπως ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ τῶν ἀνθρώπων τάξει θαῦμα ὑπῆρξεν ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς μαθητάς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ ὑπερφῶ συμπροσευχομένους, ἡ ἱκανότης τῶν ἀποστόλων εἰς τὸ νὰ θεραπεύωσι διὰ τοῦ λόγου των, τῆς ἐπαφῆς των, τῶν μαγνητικῶν των, τῆς κινήσεως των, ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἀνιστῶσι νεκρούς, ὡς καὶ τὸ ὅτι οἱ βαπτιζόμενοι καὶ δεχόμενοι τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐλάλουν διάφορους γλώσσας. Καὶ ὁ ἡγιασμός δὲ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἡ ἐνότης αὐτῶν ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ μιᾷ ἦτο καὶ εἶνε θαῦμα τελοῦσθαι καὶ τελούμενον ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ τάξει. Διότι τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ τὰ κατορθώματα ὀφείλονται εἰς τὴν θεῖαν δύναμιν, ὁ δὲ ἀνθρώπος τὰ μὲν καθόλου, τὰ δὲ ἐν μέρει δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ.

Οὕτως ἡ παροχή τῆς θείας χάριτος τοῦ πνεύματος εἰς τὸν ἀνθρώπον εἶνε καὶ λέγεται δωρεὰ Θεοῦ, καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀποκλειστικῶς ὀφείλεται, ὁ δὲ ἀνθρώπος ἦτο ἀπολύτως ἀνίκανος νὰ πραγματοποιήσῃ διὰ τῶν ἰδικῶν του δυνάμεων τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Πνεύματος. Ἐντεῦθεν αὕτη εἶνε θαῦμα τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τάξεως. Ἐπίσης ὁ ἡγιασμός τῶν ἀμαρτωλῶν, ἡ ἠθικὴ ἐν ἀγάπῃ ἐνότης τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, τὸ νὰ δυνήθῃ ὁ ἀγαπῶν τὸ χρῆμα νὰ γείνῃ ἀνώτερος τοῦ χρήματος, εἶνε θαύματα τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τάξεως. Διὰ τὴν; Διότι, ἀδύνατα ἐν τοῖς ἀνθρώποις, κατορθώνονται διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα, καθόσον μὲν ὁ ἀνθρώπος μόνος, ἐξ ἑαυτοῦ, δὲν δύναται νὰ ἁγιασθῇ καὶ νὰ τελειωθῇ, καὶ καθόσον καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἔχοντες, δύνανται νὰ θεωρηθῶσι θαύματα καθ' ὅλοκληρίαν ὀφειλόμενα εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ· καθόσον δὲ πρὸς σωτηρίαν, ἡγιασμόν καὶ τελείωσιν τοῦ ἀνθρώπου, προσ απαιτεῖται καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν συναινέσις καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου, δύνανται νὰ θεωρηθῶσι θαύματα τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς τάξεως ὀφειλόμενα ὄχι καθ' ὅλοκληρίαν, ἀλλὰ κυρίως καὶ πρωτίστως εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Θαύματα ἐν τῇ ἱστορικῇ τάξει.

Ὅλα τὰ ἀληθῆ θαύματα φέρουσιν ἱστορικόν, ἥτοι πραγματικὸν χαρακτήρα. Ἐν τούτοις θαύματα ἐν τῇ ἱστορικῇ τάξει δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἰδίως ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τελοῦνται εἰς τὸν ἱστορικὸν βίον τῶν ἐθνῶν, τῶν Κρατῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, προέρχονται δὲ καθόλου ἢ ἐν μέρει ἐκ τῆς θείας δυνάμεως. Οἱ διασημότεροι ἐκ τῶν ἱστορικῶν δέχονται ὅτι ὁ Θεός δὲν ἐπιβάλλει μόνον εἰς τὰ ἱστορικά γεγονότα, ἀλλὰ καὶ ἐπεμβαίνει εἰς αὐτά, καὶ διὰ τῶν μυστηριωδῶν καὶ θαυμασιῶν δίδει εἰς αὐτὰ τοιαύτας ἢ τοιαύτας κατευθύνσεις. Τοιοιούτοτρόπως αἱ δέκα πληγαὶ τοῦ Φαραώ, ἡ καταστροφή τῶν Αἰγυπτίων ὑπὸ τὰ διαχωρισθέντα καὶ πάλιν ἐνωθέντα ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἡ πτώσις τῶν τειχῶν τῆς Ἱερουζαλὴμ, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ

Κυρίου ἡμῶν καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ἀνάληψις, καθὼς καὶ ὁ ἱεραμεὶς τῆς Ἐκκλησίας του, ἀποτελοῦσι θαύματα τοῦ ἱστορικοῦ κόσμου.

Τὸ θαῦμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἥτοι ἡ ἐν αὐτῇ πρόκλησις καὶ κατόρθωσις γεγονότων διὰ τῆς θείας δυνάμεως καὶ τῆς θείας βοήθειας, εἶνε συχνότερον ἢ ὅσα συνήθως υποτίθεται. Κατὰ τὸν Ἑρρίκον Ἀρενς, τὸν περίδοξον συγγραφέα πραγματείας τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου, « Ἡ θεία δικαιοσύνη ἐπαρκεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς δυνάμις τιμωρὸς καὶ ἐπανορθωτικὴ, ἅμα δὲ καὶ ὡς βοηθητικὴ πρὸς πᾶσαν τελειοποίησιν. Ὡς αὖτις κατὰ τοὺς νόμους, εἰς οὓς ὑπόκεινται πᾶσαι αἱ ἐνεργούσαι αἰτίαι καὶ δυνάμεις, ὅα ἥτα ἀκατανόητον τὸ νὰ δυναθῇ ἡ ἀνασταθῇ διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων λαὸς πεπαικώς, ὅστις καθ' ὅλον τὸν βίον του ἐβάδισεν ἐφαρμυμένην ἰδὼν, ὁ Θεὸς ἐγείρει ἀληθεῖς μύστας ἢ ἀποστόλους, οἵτινες βεβαιώσιν τὴν ἐπιστολήν των οὐχὶ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ αἵματος, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰρηνικῆς διαδόσεως νέων διδασκαλιῶν, νέας ἐδούς, τεμνομένων εἰς τὴν φθιτὴν ἀνάπτυξιν, καὶ διὰ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ταχέως διαδόσεως των τὴν λαμπροτάτην ἀπόδειξιν παραχούσων τοῦ ὅτι ὁ κόσμος διέπεται ὑπὸ ἰδεῶν, καὶ ἡ θεία δικαιοσύνη αἶρει ἐπὶ τέλους τὴν νίκην κατὰ πάσων τῶν δυνάμεων τῶν μὴ ὑπαρεχουσῶν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἡθικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀνθρώπων ».

Ψευδοθησκεῖται καὶ θαύματα.

Εἰς ἀνθρώπους καὶ λαούς μὴ ἔχοντας γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἀνέχοντας εἰς τὴν ἀληθῆ ἠρησκείαν διυλνται νὰ συμβαίνωσι θαύματα;

Ἐπαρκεῖται οἱ νομίζοντες ὅτι, ἂν παραδεχθῶμεν ἔδω τέλεσιν θαυμάτων, εἰς τὸν αἰῶνα τὸς ψευδεῖς ἠρησκείας πρὸς τὴν ἀληθινήν, καὶ ἀφαιρούμεν ἐπιμένους καὶ ταύτας τὴν ἀλίαν.

Ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε πεπλανημένη. Τὰ γεγονότα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄρνησιν, καὶ τὰ γεγονότα μαρτυροῦσιν ὅτι θαύματα ἐτελοῦντο καὶ εἰς τοὺς πρὸ Χριστοῦ χρόνους παρ' ἀνθρώπους καὶ λαοίς, οἵτινες ἠγνόουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν.

Εἶνε λοιπὸν τοῦτο ἄρνησις τῆς ἀληθινῆς ἠρησκείας; Δυστυχία εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τόσον ἁσθενῆ τὴν πίστιν των, ὥστε νὰ σκανδαλίζονται ἐκ τοιούτων βεβαιώσεων. Τὰ θαύματα ἐτελοῦντο καὶ εἰς ἀνθρώπους καὶ λαοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀλλὰ τὰ θαύματα δὲν ἐτέλουν οἱ ψευδοθεοί, ἀλλ' αὐτοὶ ὁ ἀληθινὸς Θεός ἐν τῇ ἀφάτῃ αὐτοῦ προνοεῖ καὶ ἀγαθότητι καὶ συγκαταβάσει.

Κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν ὁ Θεός εἶνε χρηστός ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους (Ματθ. Ε'. 46. Λουκ. Γ'. 36). Διὰ τοῦτο ἡ θεία πρόνοια καὶ ἀγαθότης δὲν ἐγκατέλειπε καθ' ὅλον χρόνον τοὺς λαοὺς, οἵτινες τὴν παρεγνώρισαν, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ ἐφορεῖ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ νὰ ἐπενεργῇ ἐπ' αὐτὸ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔντινι μέτροι. Τοιοῦτοτρόπως ἐξηγῶνται πνευματικὰ τινὰ καὶ ἡθικὰ θαύματα παρατηρούμενα εἰς ἀνθρώπους τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ δικαιοσύνη γὰρ τοῦ Ἀριστείδου, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ χρηστότης τοῦ Περικλέους, καὶ ἡ

φιλοσοφικὴ ἀνύψωσις τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅα ἥτο βλαπτικὰ νὰ θεωρηθῶσι κατορθώματα καθαρῶς ἀνθρωπίνης ἰκανότητος καὶ προσπάθειας, καὶ ἡ Ἐκκλησία δ' ἡμῶν παραδέχεται ὅτι οὗτοι ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ὁ μέτρον ἐπετρέπετο, οὕτως εἰπεῖν, δι' αὐτοὺς. Ἐπίσης αἱ νίκαι τῶν προγόνων ἡμῶν ἐναντίον τῶν Περσῶν ἐθαυμάσθησαν ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἀντίδοξον καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμοντάς τινος ἱστορικῶν κριτικῶν ὡς ἀληθῆ ἱστορικὰ θαύματα, τὰ ὅποια ἡ θεία πρόνοια ἐπέτελεσε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ θεία ἀγαθότης καὶ πρόνοια δὲν ἔχει ἐν ταῖς ἐνεργείαις της ὡς μέτρον τὴν στενοκεφαλὴν τῶν ἀμαθῶν ἢ τὴν ἀνυπακοήν καὶ ἀδιέλλακτον σκληρότητα τῶν φανατικῶν, ἀλλ' ἐμμένει πολλὰς πατρικῆς καὶ ἐνθα δὲν ὑπάρχει πρέπουσα αὐτῆς γνῶσις. Αὐτοὶ δὲ κ. Α. Μακράκης παραδέχεται ὅτι ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμὸς προσπαρεσκεύασεν ἐν τῇ θεῇ βοήθειᾳ τὴν χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, ὅπως ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ λαὸς ἐγένετο ἡ προπαρασκευὴ τῆς χριστιανικῆς ἠρησκείας. Ἰδοὺ δὲ ὁρισμένους οἱ λόγοι του. « Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶν ὁ θεμελιωτὴς τῆς καλοῦς χριστιανικῆς ἠρησκείας, ἥτις ἐστὶν ἡ διὰ Μωϋσέως τοῖς Ἰουδαίοις δοθεῖσα καὶ ὑπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ συμπληρωθεῖσα. Ἀγνοεῖται ὅμως εἰς τὴν αὐτὴν ἀσφάλειαν θεμελιωτὴς φιλοσοφίας, ἢν ἀρκεῖται καλεῖν χριστιανικὴν, καὶ ἥτις ἐστὶν ἡ τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος διὰ τοῦ Χριστοῦ συμπληρωθεῖσα » (Μακράκης Χριστιανικὴ Φιλοσοφία σελ. 13). Ἐξασφίμει λοιπὸν ὁ κ. Μακράκης δεχόμενος ὅτι ὁ Θεός ἀνέδειξε τοὺς Ἰουδαίους Σωκράτη καὶ Πλάτωνα προδρόμους τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ; Ἀπαγε! Διότι τὰ θαύματα δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, οἵτινες ἀνέχονται μὲν εἰς ψευδῆ ἠρησκείαν, ἀλλ' ἔχουσι καὶ σπουδαίαν διάθεσιν εὐσεβείας, τὸ θαῦμα δ' ἐνταῦθα τελεῖται οὐχὶ διὰ Θεῶν ἀνυπόστατων, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, συγκαταβαίνοντος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ εὐεργετοῦντος ἐν ἱεροφάντῃ ἀγαθότητι καὶ ἀγάπῃ. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ».

Ἐκ τοῦ γυμνασίου

Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 169)

Σεπτέμβριος 18

Ὁ Ροβέρτος μου μᾶς ἐνέπλησεν ὅλους χαρᾶς διὰ τινος ἀξιαγάστου πράξεώς του. Ἐπαίξεν εἰς τὸν κήπον μετὰ τῆς ἀδελφῆς του καὶ τοῦ μικροῦ Ἀδόλφου, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴν νεαρᾶς ὑπηρετρίας, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχαμεν ἐμπιστευθῆ πρὸς σιγὴν. Ἡ Ἀντωνέττα καὶ ὁ Ροβέρτος ἀπεχώριζον καὶ ἐτακτοποιοῦν σπέρους οἰνάνθους, ἡδυν

σμου καὶ ἄλλων ἀνθῶν, ὁ Ἀδόλφος ἐπαίξε μετὰ μικροῦ κυνός, τοῦ πιστοῦ του συντρόφου, ἡμεῖς δὲ αἱ μητέρες ἤμεθα πολὺ ἥσυχαι, διότι ἐπανειλημμένως εἶχαμεν εἰπεῖ εἰς τὴν ὑπηρετρίαν. « Πρόσεχε τὰ παιδιὰ! ἔχει τὸν νουν σου μὴ πλησιάζουν πολὺ εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον! » Ἀλλ' ἡ ὑπηρετρία συνάμειλε εἰς παράμερον δεινροστομίαν μετὰ τῆς μικρᾶς βουκόλου, σιμπετριωτίστῃς αὐτῆς, καὶ ὁ Ἀδόλφος ἐπλησίαζεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν μικρὰν λίμνην, καί, εἴτε ἐκ κινήματός τινος ἀποτόμου τοῦ παιδίου, εἴτε ἐκ τινος ὑπελίας τοῦ κυνὸς λίαν ζωῆρας, ὁ Ἀδόλφος ἔλασε τὴν ἱσοροπίαν. Ἀσθενὴς φωνὴ ἠκούσθη, καὶ ὁ Ροβέρτος στραφείς δὲν εἶδε πλέον τὸν ἐξάδελφόν του... Εὐθὺς ὁ υἱός μου ἐπέταξε πρὸς τὸ ἰχθυοτροφεῖον καὶ διέκρινε τὸ λινὸν φόρεμα τοῦ Ἀδόλφου ἐπιπλέον εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς ὁχθῆς ἀπόστασιν. Τότε, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἤρπασε νὰ καταβαίνει τὴν γλοερὰν πλευρὰν, ἥτις φθάνει μέχρι τοῦ βάθους τοῦ ἰχθυοτροφείου. τὸ ὕδωρ ἐφθασε μέχρι τῆς ζώνης του, ἀλλὰ τὸ θαλασσινὸν παιδίον δὲν ἐφοβήθη, ἐστῆκεν ὅσον ἡδυνῆται καλλίτερον τοὺς πόδας του εἰς τὸ ἔδαφος, ἐκράτηλ' ἐν τῇ ἀσπερτερῇ χειρὶ ἀπὸ κλάδου δένδρου, ὅστις ἐφθανε μέχρι αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἔρπασε καὶ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸ τῶμα τοῦ Ἀδόλφου, μόλις ἡδυνῆθη νὰ τὸ ἐνηγκαλισθῇ, τὸ ἔσυρε μετὰ πολλοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν στερεὰν γῆν, καὶ ἐκεῖ, νικηθεὶς ἀπ' τὴν παιδικὴν του φύσιν, ἤρπασε νὰ κλαίῃ. Ἡ ὑπηρετρία ἔπενυεν ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺσα τὰ συμβάντα ἔρριξε μεγάλως κραυγὰς, αἵτινες ἐφθασαν μέχρις ἡμῶν. Ἐτρέξαμεν, ἀλλ' ἡ Ἐριέττα, εἰδοποιηθεῖσα ὑπὸ προαισθημάτων τῆς καρδίας της, ἐφθασε πρὸ ἡμῶν. Εἶδε τὸ τέκνον τῆς ὠχρὸν, μὲ κεκλιμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐρρίφθη ἐπ' αὐτόν, καὶ τὸ ἀνέγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας της μὲ φωνὴν ἐξερχομένην ἐκ τῶν σπλάγχων της... ὁ δὲ Ροβέρτος, τρέξας πρὸς ἐμὲ, μοι εἶπε διὰ μέσου τῶν δακρύων του. « Μητέρα, ζῇ ὁ Ἀδόλφος! δὲν ἐπίνγη ».

Ἐμάντευσα τὰ πάντα, καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἰπω πόσας εὐχαριστίας ἀνέπεμψα πρὸς τὸν Κύριον, καταφιλοῦσα τὸ ἀγαπητόν, τὸ γενναῖόν μου τέκνον... Τὰ δάκρυά του ἔπασσαν, ἦδη ἔγλεα καὶ ἑρπύματα εἰς τὸν πρᾶχλόν μου... ἀλλ' ἡ Ἐριέττα μὲ ἐκάλε, ἐδραμον πρὸς αὐτήν... Ὁ Ἀδόλφος τῆς συνῆλθεν ὀλίγον, τὸν ἐφέραμεν εἰς τὸν οἶκον, καὶ μὲ τὰς πρώτας περιποιήσεις τὸν ἐπανεφέραμεν εἰς τὴν ζώην. κατόπιν ἡ Ἐριέττα ἠθέλησε νὰ ἰδῇ τὸν Ροβέρτον, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη της, ἀνασταθείσα πρὸς σιγὴν ὑπὸ τῆς παραχρῆς της, ἐξεδηλώθη διὰ συγχινητικῆς διαχύσεως ἡ δὲ Ἀντωνέττα εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὸν ἀδελφόν της!

Ὅτε τὸ ἐν οὐτὸ ἐπὶ ἄλλο ἐκ τῶν ἀγαπητῶν μας τέκνων ἠσθένευσεν ἐκ τοῦ ἀποροπτοῦ τοῦτου συμβάντος, ὁ μὲν Ἀδόλφος, καλῶς τριφθεὶς καὶ θερμαινθεὶς, κοιμάται ἡσυχώτατα, ὁ δὲ Ροβέρτος τρέχει καὶ παίζει μετὰ τῆς ἀδελφῆς του. Ὅλοι ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐνῶπιον αὐτοῦ, φοβούμενοι μὴ οἱ ὑπερβολικοὶ ἐπαῖνοι μαράνουν τὴν ἀπλότητά, μεθ' ἧς ἐξετέλεσε τὴν ἀγαστὴν ταύτην πράξιν του. Λοιπὸν πρῶτον τὸν ἐστεγνώσαμεν, δεύτερον τὸν ἐθα

πέσαμεν, καὶ τελευταῖον τὸν ἐστείλαμεν νὰ παῖξῃ. Ἡ μητέρα μου ἤθελε ν' ἀποβιβάσωμεν τὴν Ἀνέταν τὴν ὑπηρετρίαν, ἥς ἡ ἀπροσεξία μᾶς ἐπροξέννησε τόσον τρόμον, ἀλλὰ καὶ τόσον χαρὰν, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τόσον θερμῶς μᾶς παρεκάλουν ὑπὲρ αὐτῆς, ὥστε ἔλονται καὶ μὴ τὴν ἐσυγχωρήσαμεν. (ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Δὲν ἐνεργεῖ ἐν ἐλευθερίᾳ χωρὶς νὰ ἔχῃ σκοπὸν ἢ ἀπορροήν τινα. — Περὶ τῶν διαφόρων αἰτιῶν τῶν πράξεων ἡμῶν : ἡ ἡθική, τὸ πάθος, τὸ συμφέρον, τὸ κῆλκος ἢ τὸ ἀγαθόν. — Πῶς γνωρίζομεν τὴν διαφέρειν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. — Πῶς εἶναι αἱ ἰδέαι καὶ ποῖα τὰ αἰσθήματα, τὰ ἵπτα παρῶνται ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν πρὸ καλῆς ἢ κακῆς πράξεως. — Αἱ ἰδέαι καὶ τὰ συνασθνήματα ταῦτα ἀναπτύσσονται ἐν τῷ αἵματι διὰ τῆς ἀνατροφῆς, ἐν τῇ κοινῇ καὶ ἐκείτῃ κατὰ τὸ πολιτικόν.]

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐλεύθερος, τοῦτο εἶνε γεγονός, ὅπερ ἀντιτίθεται εἰς πάσαις τὰς δυνάμεις, ἐντιροῦνται καὶ λάμπει διὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως, ἂν καὶ ὅπως ἐσωτερικῆς, μεθ' ἧς πᾶσαι ἐκείναι αἱ λάμψεις, αἵτινες προσβάλλονται εἰς αἰσθήσεις ἡμῶν. Ἀλλ' ἡ ἐλευθερία, τοιαύτη ὅποια ὑπάρχει ἐν ἡμῖν, δὲν εἶνε ἡ ὑπὸ τινος φιλοσόφου ὑποθετοῦσα ἐκείνη χίμαιρα, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐλευθερίας ἡθικῆς. Ἄνευ τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ διεγείρει καὶ θερμαίνει ἡμᾶς, ἄνευ τοῦ λογικοῦ, τὸ ὁποῖον φωτίζει ἡμᾶς, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἄνευ σκοποῦ τινος, ἄνευ μιᾶς αἰτίας, εἶνε ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς νὰ δράσωμεν. Ἄλλως θὰ ἤμεθα ὑποδεδεμένοι τῶν τυφλῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, διότι ἡ φύσις ὑπακούει εἰς νόμους, καὶ ἠθέλομεν εἶσθαι ἱπποκρίτους αὐτῶν μετὰ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀδιάρρηκτοῦς, ἥτις δὲν εἶνε ἄλλο τι κατὰ βάθος ἢ ἡ θέλησις ἐνὸς ἄφρονος. Ἀλλὰς τῶ, πῶς δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τὸ πᾶθητικὸν καὶ τὸ λογικὸν ἀποτελοῦσι μέρος ἡμῶν αὐτῶν, ὡς ἡ θέλησις, χωρὶς νὰ ἐξαρτήσων ἐπ' αὐτῆς οὐδεμίαν ἐπίρροον, χωρὶς νὰ τῇ δυνάσωνται τὸ μὲν ἐν τὰς κλίσεις αὐτῆς, τὸ δὲ ἄλλο τὰ φῶτά της, χωρὶς νὰ δώσωσιν αἰτίας εἰς τὰς πράξεις ἡμῶν; Αἱ αἰτίαι αὗται εἶνε κατ' ἀνάγκην πολλῶν εἰδῶν, ἐπειδὴ ἀπορρέουσιν ἐκ δύο διαφόρων δυνάμεων. Δύναται τις νὰ τὰς συνοψίσῃ εἰς τέσσαρας : τὴν ἡθικήν, τὸ πάθος, τὸ συμφέρον, τὸ καθήκον ἢ τὸ ἀγαθόν.

Διὰ τῆς ἡθικῆς ἐννοοῦσι συνήθως ἐκεῖνο, ὅπερ καλακεῖται τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν. Ὅθεν, αἱ αἰσθήσεις ἡμῶν δύνανται νὰ καλακευθῶσι διὰ δύο τρόπων : διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως μιᾶς πραγματικῆς ἀνάγκης, ἥτις παρουσιάζει ἓνα τῶν ὄρων τῆς ἡμετέρας συντηρήσεως, ὡς ἡ πένη, ἡ δίψα, ἡ ἀνάγκη μετὰ τὴν κόπωσιν καὶ διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως ἡδονῆς τινος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιεικῶς, ἢν ἐδημιουργήσωμεν, τρόπον τινά, καὶ τὴν ὁποῖαν διατηροῦμεν μετ' ἐπιμελείας.

Βεβαίως οὐχὶ ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡ ἡθικὴ ἀποβαίνει μία τῶν αἰτιῶν τῶν πράξεων ἡμῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ὑπακούομεν εἰς

τούς σφοδρὸς νόμους τῆς φύσεως· ἐν τῇ δευτέρῃ, ἡμελίστα-
μεν ἐξ ἐναντίας νὰ τοὺς ἀνατρέψωμεν καὶ τοὺς ἀντικατα-
στήσωμεν διὰ τῶν φαντασιῶν ἡμῶν. Ἐκτός τῆς κυρίως
ἡδονῆς, διακρίνουσι τὰς ἡδονὰς τοῦ πνεύματος, τὰς ἡδονὰς
τῆς καρδίας, τὰς ἡδονὰς τῆς φαντασίας· ἀλλ' αὐταί,
ἀκούοντες διευκρινόμεναι τῆς πρώτης διὰ τῶν χαρακτηρι-
στικῶν των, εἶνε συνήθως ἡ ἀνταμιβὴ ἐκπληρωμένης τιμῆς
καθήμεντος ἢ μορφώσεώς τινος τῆς ψυχῆς εὐγενεῖς κτηθεί-
σης διὰ τῆς ἐργασίας.

Τὸ πάθος εἶνε μία κίττις ἐνεργείας ἰσχυρωτέρα τῆς ἡδο-
νῆς καὶ καθόλου διαφόρου φύσεως. Ὅτε, ἀντὶ τῆς ἀντιστή-
εις αὐτῆς, ὡς εἶχε τὴν δύναμιν, ἡ ψυχὴ ἡμῶν κυριεύεται ὑπὸ
ἐνὸς τῶν ὁρμητικῶν τούτων παθῶν, τὰ ἐποῖα ἐνυμνῶνται
ἀγάπη, μῖσος, φθόνος, ὑπερηφάνεια, φιλοδοξία, ἐκδίκησις,
δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι αὕτη ζητεῖ τὴν ἡδονήν. Ἐκ-
στον τῶν παθῶν ἡμῶν εἶχε τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἀντικείμενον,
τὸ ὅποιον προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ πάσης θυσίας, ἀψι-
φοῦν μάλιστα τὰς σκληροτέρας βλαπτικὰς, πολλαὶς δὲ καὶ
αὐτὴν τὸν θάνατον. Εἰς ἐκαστὴν, ἀλλήλῳ, κυριεύει ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος, δὲν θὰ διττάσῃ νὰ προσφέρῃ τὴν ζωὴν τοῦ διὰ
τὸ ἀγαπήναι πρόσωπον, καὶ, ὅπου εἶνε ἐκπληκτικώτερον,
εἰς μανιώδεις ἐχθρὰς θὰ θυσιάσῃ τὴν ἰδικήν του ὅπως
ἱκανοποιήσῃ τὸ μῖσός του. Ὁ φιλόδοξος, ὅπως καταλάβῃ
τὴν ἐξουσίαν ἢ ὅπως διατηρήσῃ αὐτήν, θὰ ὑπομείνῃ ὅλας
τὰς στεφάνους, θὰ ἐπιβάλῃ εἰς ἑαυτὸν ὅλους τοὺς κα-
ταναγκασμοὺς καὶ δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ οὐδενὸς κιν-
δύνου.

Τὸ συμφέρον διαφέρει συγχρόνως καὶ τῶν δύο προηγυ-
μένων αἰτιῶν. Διαφέρει τῆς ἡδονῆς, ὡς τὸ ὀφείλον δια-
φέρει τοῦ εὐχάριστου. Τὸ ὀφείλον διαρκῶς συντελεῖ κατὰ
πάντα χρόνον εἰς τὴν εὐζωίαν ἡμῶν, ἐνθ' ὃ τὸ εὐάρεστον δὲν
εἶνε ἡ στιγμιαία αἰσθησις. Διὰ τοῦτο ἡ ἡδονὴ καὶ τὸ συμ-
φέρον σπανιώτατα εἶνε σύμφωνα πρὸς ἀλλήλα, καὶ δὲν
εἶνε σχεδὸν δυνατὸν νὰ ἐπιδιώξῃ τις τὸ ἐν χωρὶς νὰ ἐγκα-
ταλίπῃ τὸ ἄλλο. Π. γ., ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν
εὐφορίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν ἐν τῷ μέλλοντι, πρέπει νὰ
γνωρίζωμεν νὰ ἀντιστάμεθα εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ παρόν-
τος. Τὸ συμφέρον δὲν διαφέρει ὀλιγώτερον τοῦ πάθους,
ἐπειδὴ τὸ πρῶτον εἶνε πάντοτε ἐσκεμμένον καὶ ὁδηγεῖται
πάντοτε ὑπὸ τοῦ ὑπολογισμοῦ, ἐνθ' ὃ τὸ δεύτερον, ἐν τῇ
παρρησίᾳ του, ὑπακούει μόνον εἰς τὴν ὁρμήν του. Ὅταν
κατὰ τύχην συμβαίῃ εἰς αὐτὸ νὰ παρελεσθῇ καὶ νὰ
κάμῃ συνδυασμούς, πράττει τοῦτο, ὅπως ἐκραγῇ βραδύτερον
μετὰ μεγαλειτέρας σφοδρότητος.

Ἀλλ' ὁ ἀληθὺς ἐλεύθερος ἀνθρώπος εἶνε ἀποφασισμένος
νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τινος ἄλλης αἰτίας, ἐιώπιον τῆς ὁποίας
πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἐκφραζέονται, ἡ τοῦλάχιστον εἰς τὴν
ὁποίαν πᾶσαι εἶνε ὑποταγμέναι· ἡ αἰτία αὕτη εἶνε τὸ
καθῆκον ἢ τὸ ἀγαθόν, δηλαδή τὸ νόμος, τὸν ὅποιον τὸ λο-
γικὸν ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς ὡς τὸν μόνον ἄξιον ἡμῶν, τὸν
ὅποιον εἰς οὐδένᾳ εἶνε ἐπιτεταγμένον νὰ παραβῇ, τὸν
μόνον ὅστις δὲν παραδέχεται οὔτε συμφωνίας, οὔτε ὁρους,

καὶ ὅστις ἀψιφεῖ τοὺς χρόνους, τοὺς τόπους καὶ τὰς περι-
στάσεις.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ἐς Γενεύην.

Δημοσκήνους Πολυδώρου
Ἀρχιμανδρίτης.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ

Μετὰ Ἰωάννη τὸν Γ'. Ἰωάννης δ' Δ'. Καὶ ἔπειτα
Διονύσιος δ' Ε'. καὶ ἀκολούθως Νεφόντος δ' Η'. καὶ ὕστε-
ρον Ἀνθίμου δ' Ζ'. καὶ μετὰ τοῦτον Κωνσταντίνος δ' Ε'.
τοῦ ὁποίου πάλιν διάδοχος ἐν τῇ Οἰκουμένη Πατριαρ-
χεῖα πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ ἐκλεγῇ. Οὕτω ἐντός μί-
σεως δεκαεπταετίας ἐσχόμεν πέντε Πατριάρχας, οἱ δὲ ἐν τῇ
ζωῇ πρῶτον Κωνσταντινουπόλεως ἀριθμοῦνται ἡδὲ εἰς τέσ-
σaras.

Ἡ «Ἀναπλασις» οὐδέποτε ἀνεμύλῃ εἰς τὰς συντε-
λουμένης Πατριαρχίας μεταβολάς, ἀπὸ τὴν τακτικὴν δὲ
ταύτην δὲν θὰ παρεκκλίνῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλ' οὐ-
κὼν καθῆκόν τινος θεωρεῖ ἡ ἐπιστήμη μετὰ πάσης εὐλα-
θείας τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τῶν συγχόν Πα-
τριαρχικῶν μεταβολῶν· αἵτινες βεβαίως δὲν ἀποβαίνουν
ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὰ πράγματα δὲν κερδίζου-
σιν ἐκ τούτου, ἀλλ' οὕτε καὶ τὰ πρόσωπα. Καὶ οἱ θεω-
ρούμενοι ἀριστοὶ δὲν ἡδυνήθησαν οὐδ' αὐτοὶ νὰ ἀποφύγῃ
τὴν τύχην τὴν κοινήν, ἐνόσω δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις
τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀποκαθίσταται συνδιαλλαγὴ καὶ
εἰρήνη, φόβος ὑπάρχει ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον Πατριάρχει
ἱκανώτατοι δὲν θὰ ἔγωσι τὸ τέλος κρείσσον τοῦ τῶν προ-
κατόχων αὐτῶν.

Ἀλλ' ἡ ἀδιάκοπος ἐπανάληψις τῆς ἱστορίας ταύτης
σαλεύει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ζημιώνει τὴν πίστιν ἀνυπο-
λογίστως, ἐπὶ ἁράτῃ δὲ ὀλίφει τῶν ὁρθοδόξων παρέχον-
ται ἐντεῦθεν ὅπλα εἰς ἐκείνους τῶν ἑτεροδόξων, οἵτινες
ζητοῦσι νὰ περισυλλέγῃσι πανταχόθεν ἐπιχειρήματα περὶ
τοῦ ὅτι ἐν τῇ ὁρθοδοξίᾳ δὲν ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς.

Οἱ ἐν τῇ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἅτις εἶνε ἡ ἀκρό-
πολις καὶ ὁ φάρος τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν ἀμφισβάζομεν
ὅτι ἐστάθμευσαν ἡδὲ καλῶς τοὺς κινδύνους, οὓς ἐγκυμονεῖ
ἡ παράστασις παρομοίως καταστάσεως, καὶ ὅτι θὰ λάθωσιν
ἐν δημοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ ὅλα τὰ μέτρα, δι' ἃν ἐν τῷ
μέλλοντι θὰ περιφρουρηθῶσιν ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ Πατριαρ-
χικοῦ Θρόνου καὶ τὸ γόητρον τῆς Ὀρθοδοξίας. Διότι ἀμφό-
τερα σπουδαίως καὶ θανασιμῶς θὰ ζημιωθῶσιν, ἂν εἰς τὴν
κοινὴν συνείδησιν ριζωθῇ ἡ ἰδέα, ὅτι πᾶς Πατριάρχης εἶνε
ἐκ τῶν προτέρων ὁρισμένους καὶ καταδικασμένους εἰς ἀπο-
τυχίαν, καὶ ὅτι ἡ ἀνάρρησις ἐκείνου εἰς οὐδὲν ἄλλο θὰ
χρησιμεύῃ παρὰ μόνον εἰς τὸ νὰ ἀυξάνῃ μετ' οὐ πολὺ τὸν
κατάλογον τῶν πρῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (13 Ἀπριλίου)

(Μάρκ. ΙΒ'. 42 - 47 καὶ Σ'. 1 - 8)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθων Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας,
εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὶς ἦν προσδεχόμενος τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τομήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ
ἤτησεν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος θαυμάσας,
εἰ ἡδὴ τέθνηκε· καὶ προσκινεσάμενος τὸν Κεντυρίωνα,
ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ
Κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγορά-
σας σινδῶνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλισε τῇ σινδῶνι, καὶ
κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λεητομημένον ἐκ πέ-
τρας, καὶ προσέκλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.
Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσή θείαυρου
ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενόμενον τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ
Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμνη ἡ γό-
ρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν
πρὶ τῆς μίσεως Σαββάτων ἐρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἀνα-
τείλαντες τοῦ ἡλίου, καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυ-
λίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ
ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ
μέγας σφῆδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον
κενίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιῶις, περιεβεβλημένον στο-
λὴν λευκήν, καὶ ἐξεθρομβήθησαν· ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Μὴ
ἐκθαμβησθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν τὸν ἐσταυρω-
μένον; Ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἐθηκεν
αὐτός. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ
τῷ Πέτρῳ, ὅτι προῖκε ὑμεῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· Ἐκεῖ
αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ
ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἐκ-
στασις, καὶ οὐδὲν οὐδὲν εἶπον· ἐφοβούντο γάρ.

Ἑρμηνεία

Ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας, πόλεως κειμένης πρὸς
τὰ βορειοδυτικὰ τῶν Ἱεροσολύμων καὶ εἰς ἀπόστασιν 24
μιλίων ἀπ' αὐτῶν, ἦτο βουλευτής καὶ μέλος τοῦ Ἰουδαϊ-
κοῦ Συνεδρίου, ἀνὴρ δὲ πλούσιος, ὡς λέγει ὁ Ματθαῖος,
εὐσχήμων, ἦτοι σεμνός, κόσμιος, ἐντιμος, ὡς λέγει ὁ
Μάρκος, καὶ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ὡς λέγει ὁ Λουκᾶς. Ὁ
Ἰωσήφ λοιπὸν οὗτος, ἀντὶ νὰ φοβηθῇ περισσότερο μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ, ἔλαβε θάρρος, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε
πρὶν, καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὴν ἐχθραν καὶ τὸ μῖσος
τῶν φαρισαίων καὶ γραμματέων καὶ προσφύτων, οὔτε τὴν
πιθανὴν ἀποδιωξίν του ἐκ μέρους τοῦ Πιλάτου, ἦλθε πρὸς
αὐτόν καὶ ἐζήτησε νὰ τῷ δοθῇ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, διὰ
νὰ τὸ θάψῃ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγνῃ, ὡς ἤκουσεν, ὅτι εἶχεν
ἀποθάνει ἡδὴ ὁ Ἰησοῦς, διότι οἱ σταυρούμενοι συνήθως
ἐξέπνεον κατόπιν ἀγωνίας μακροτέρας, μόνον δὲ ἀφοῦ ἐπλη-
ροφανθῇ ἀπὸ τὸν ἐκκρόνοντα ὅτι πράγματι ἀπέθανεν,
ἔχρισεν τὸ σῶμα εἰς τὸν Ἰωσήφ· ὅτι δὲ πράγματι εἶχεν

ἐκπνεύσει ὁ Χριστὸς ἐβεβαιώθη καὶ ἐκ τοῦ ὅτι· ὅταν ἐξεν-
τήθη ἡ πλευρὰ του μετ' ὀλίγου, ἐξέρρευσεν αἷμα καὶ ὕδωρ,
τὸ ὅποιον μόνον ἐπὶ προσφάτου νεκροῦ δύναται νὰ παρα-
τηρηθῇ.

Παραλαβὼν ὁ Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ἐνετύλι-
ξεν εἰς σινδῶνα καθάραν, (καθὼς δὲ λέγει ὁ Ἰωάννης (ΙΘ'.
39. 40), εἰς τὰ νεκρινὰ θόνα ἐτέθησαν καὶ ἀρώματα
μίγματος σμύρνης καὶ ἀλόνης, τὰ ὅποια ἔφερον ὁ Νικοδήμους),
καὶ ἀφοῦ τὸ κατέθεσεν εἰς μνήμα λαξευτόν, ἐκ πέτρας,
ἐφράξε τὴν θύραν τοῦ μνημείου μετ' λίθου μέγαν. Ἐνθ' ὅτε ὁ
Ἰωσήφ μετὰ τοῦ Νικοδήμου ἐξετέλουν τὰ ἐντάφια ταῦτα
χρεῖα, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰωσή παρετή-
ρουν ποῦ κατετίθετο τὸ σῶμα τοῦ διδασκάλου. Καὶ Μαρία
μὲν ἡ Μαγδαληνὴ (ἡ ἀπὸ τὰ Μάγδαλα τὰ παρὰ τὴν θά-
λασσαν τῆς Γαλιλαίας) ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν
ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἐκβάλει ἐπὶ δαίμονα, καὶ ἥτις ὑπερὶ
ἀφωσιώθη εἰς τὸ νὰ τὸν ἀκολουθῇ καὶ νὰ ὑπηρετῇ αὐτόν
καὶ τοὺς μαθητάς του· ἡ δὲ Μαρία τοῦ Ἰωσή καὶ τοῦ
Ἰακώβου ἦτο ἡ Μαρία ἡ σύζυγος τοῦ Κλεώπα καὶ μήτηρ
τοῦ Ἰωσή καὶ τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἐπονομαζομένου Μικροῦ.
Αὗται λοιπὸν αἱ δύο, παραλαβοῦσαι καὶ τὴν Σαλώμνην,
τὴν σύζυγον τοῦ Σεβεδαίου καὶ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ
τοῦ Ἰωάννου, ἀφοῦ ἐπέρασε τὸ Σάββατον, τὴν ἐπαύριον,
πρῶτ' πρῶτ', μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐρχονται πρὸς τὸ
μνημεῖον, φέρουσαι μαζὶ τὴν ἀρώματα, διὰ νὰ ἀλείψωσιν
τὸν Ἰησοῦν, σύμφωνα μετ' τὴν Ἰουδαϊκὴν συνήθειαν, καὶ
ἐνθυμούμεναι ὅτι μεγάλη ἦτο ἡ πέτρα, ἡ ὁποία ἐσκέπαζε
τὴν θύραν τοῦ μνημείου, ἔλεγον ἀναματαῖς των ποῖος θὰ
ταῖς ἔκαμνε τὴν χάριν νὰ τὴν ἀποκυλίσῃ. Ἀλλ' αἶμα
ἐκτάξαν πρὸς τὰ ἐπάνω (διότι τὸ μνημεῖον ἦτο ὕψους
μέσα εἰς κῆπον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λόφου τοῦ Γολγοθᾶ,
ὅπου ἔγεινεν ἡ σταύρωσις), εἶδον ἀποκυλισμένην τὴν
πέτραν καὶ τὸ μνημεῖον ἀνοικτόν. Ἐκπληκτοὶ τότε αἱ
μυροφόροι καὶ ἐκθαμβοί, μετὰ καρδίαν σκιρτήσαν καὶ σφοδρῶς
πάλλουνται, μετ' ὁρμὴν τινα χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ μετ' φόβον
πολύν, θέλουσαι νὰ φύγωσιν, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ
τὸ ἐνδιαφέρον ἀκαταμαχητῶς ὀρθοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός,
ἀναβάνουσι καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπου, ἀντὶ
νεκροῦ τοῦ διδασκάλου σώματος, παρατηροῦσιν ἄγγελον
μετ' ὁμοφῶν νεανίσκου, πρὸς τὰ δεξιὰ καθήμενον, ἄσπρα
ἐνδεδυμένον, ὅστις, καθὼς τὰς εἶδεν ὅτι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ
ἄκραν κατάπληξιν, ἀνήγγειλε πρὸς αὐτάς· ὅτι ὁ σταυρω-
θεὶς Ἰησοῦς ἀνέστη καὶ δὲν εἶνε εἰς τὸ μνήμα, τὰς προσε-
κάλεσε δὲ νὰ ἴδουν ὅτι κενὸς ἦτο ὁ τόπος ὅπου τὸν κατέ-
θεσαν. Καὶ συγχρόνως τὰς παρεκίνησε νὰ ὑπάγουν καὶ
νὰ εἰπουν εἰς τοὺς μαθητάς καὶ εἰς τὸν Πέτρον, ὅτι ὁ
ἀναστάς Ἰησοῦς θὰ τοὺς περιμένῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπου
θὰ τὸν ἴδωσι, καθὼς τοῖς εἶπε πρὶν ἢ ἀποθάνει.

Εἰς τοὺς μαθητάς καὶ εἰς τὸν Πέτρον. Διὰ τὴν ἀνα-
φέρει ὁ ἄγγελος ἰδιαιτέρως τὸν Πέτρον; Διὰ νὰ μὴ φο-
βηθῇ αὐτός νὰ ὑπάγῃ ἐνεκα τῆς ἀρνήσεως, τὴν ὁποίαν τρεῖς
ἔκαμνε, ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν Ἰησοῦν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ
ὅτι, ἂν καὶ ἡρνήθη καὶ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν χορείαν τῶν

μαθητῶν. ἐπειδὴ ὁμοῦς μετενόησε, προσλαμβάνεται καὶ πάλιν καὶ προσκαλεῖται καὶ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Διδάσκαλον.

Καὶ εἰς τοὺς λόγους, τοὺς ἰποῖους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγγέλου ἤκουσαν, αἱ τρεῖς Μυροφόραι γυναῖκες. χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃν, ἐξελθούσαι ἁμέσως, ἐφυγον μακρὰν τοῦ μνημείου, κατεχόμεναι ἀπὸ τρέμον καὶ ἐκτασιν, καὶ πρὶν ἢ εὕρωσι τοὺς μαθητάς, δὲν εἶπον εἰς κανένα τίποτε, διότι ἐφοβοῦντο.

Ἐφοβοῦντο τί;

Τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους.

Καὶ ἐφοβοῦντο διατί;

Διότι εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου κατελήφθησαν μὲν καὶ ἀπὸ χαρὰν, καθὼς ἵστορεῖ ὁ Ματθαῖος, ἀλλὰ τὸ ξένον καὶ παράδοξον τοῦ πράγματος τὰς ἐκράτει εἰς τρόμον, ὃ δὲ φόβος, τὸν ἵποῖον ἐπέπνεεν ἡ Ἰουδαϊκὴ μακία, ἦτο τόσος, ὥστε, διὰ νὰ ἀποδοῇ τὸ θάρρος εἰς τοὺς μαθητάς καὶ τὰς γυναῖκας τὰς ἀκολουθούσας τὸν Ἰησοῦν, ἐχρειάζετο νὰ τὸν ἱδῷσι καὶ πάλιν προσωπικῶς καὶ νὰ λάβωσι τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυσιν ἐκείνην, ἥτις τοὺς ἀνέδειξε κορυφαίους τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ

Καὶ ἐν φυλλαδίοις καὶ ἐν τῷ καθημερινῷ καὶ περιοδικῷ τύπῳ πολλὰ ἐγράφθησαν κατὰ τῆς γενομένης ἐσχάτως ἐκλογῆς Μητροπολίτου Πάφου, χαρακτηρίζοντα αὐτὴν ὡς ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον. Ἐπειδὴ, συνεπεία τῶν δημοσιευμάτων τούτων, πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» μᾶς ἐρωτῶσι τίνα ἡμεῖς ἔχομεν περὶ τούτου γνώμην, εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν καταδείξει ὅτι ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο καθ' ὅλα τὰ νόμιμα τῆς ἐν Κύπρῳ Αὐτοκεφαλῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δ' αἱ κατ' αὐτῆς ἐπικρίσεις εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ἀτοποὶ καὶ ἀσύστατοι.

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΠΡὸς τοὺς ΛΑΙΚΟΥΝΤΑΣ

Φίλοι τινὲς μᾶς εἶπον, ἄλλοι δὲ καὶ μᾶς ἔγραψαν, ὅτι αἱ μεταξὺ ὀρθοκεντικῶν φύλλων διαμάχαι εἶνε λυπηραί, καθ' ὃν μάλιστα χρόνον ἡ Ἐκκλησία ὑποσκάπτεται ἀπὸ ὀλιστάς, μασσόνους, καὶ τοὺς τοιοῦτους. Περὶ τούτου εἰμεθα ἐντελῶς σύμφωνοι, καὶ δι' αὐτὸ ἡ «Ἀναπλάσις» δὲν ἐπείραξέ ποτε κανένα, οὐδ' ἐπετέθη ποτὲ πρώτη ἐναντίον κανενός. Προκαλουμένη ὁμοῦς κατὰ τρόπον ὅχι μόνον τραχύτατον, ἀλλὰ καὶ ἀδικον, δὲν δύναται νὰ σιωπᾷ· ὅχι διὰ λόγους προσωπικῆς φιλοτιμίας, ἀλλὰ διότι αἱ ἐναντίον τῆς ἐπιθέσεως καὶ διαβολαί, μὴ ἀποκρουόμεναι, ἡμποροῦσι νὰ τὴν ὑποσκάψωσιν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει καὶ νὰ τὴν κἄμωσι νὰ χάσῃ τὸ κύρος, τὸ ποτεν χρειάζεται, διὰ νὰ

ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς. Ἐπομένως οἱ θλιβόμενοι διὰ τὰς διαμάχας τῶν ὀρθοκεντικῶν φύλλων ἐφείλουσι νὰ ἀπευθύνωσι τὰς παρατηρήσεις των πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας καὶ ἀπλώνοντας τὸ ζωνάρι των διὰ καυγάν, ὅχι δὲ πρὸς ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι, ἀπαντῶντες ἐξ ἀνάγκης κατ' ἀδικῶν καὶ ἀποτόμων προσβολῶν, εἰμεθα καὶ ἐν τῷ δικαίῳ ματὶ καὶ ἐν τῷ καθήκοντι ἡμῶν.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ Αἰνάντων τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ.

Ἐπειδὴ οἱ πλείστοι τῶν ἀνταποκριτῶν ἡμῶν ἐξέφρασαν νῦν τὴν εὐχὴν καὶ τὴν παράκλησιν ὅπως μετὰ τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως τῶν Χρυσοστόμικων συνεχθίδωμεν καὶ τοῦ πρωτοτύπου, ἐνδίδοντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, δηλοῦμεν ὅτι συμμορφούμεθα πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀρεαμένης ἤδη ἐκτυπώσεως τοῦ Α'. τεύχους τοῦ Γ' τόμου, δημοσιεύοντες ὁμοῦ πρωτότυπον καὶ μετάφρασιν. Ὅσοι δ' ἄφορᾷ τοὺς ἤδη ἐκδοθέντας δύο τόμους τῆς μεταφράσεως, ἐπειδὴ ἄλλοι προτίθενται νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκδοσιν μόνου τοῦ πρωτοτύπου, οἱ θέλοντες τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν νὰ προμηθεύωσι τοὺς δύο πρώτους τόμους τοῦ πρωτοτύπου Κεϊμένου, δύναται ἂν αὐτὴν ἐκδόσει των νὰ τοὺς ζητήσωσιν ἀπὸ τοὺς ἐκδότας τούτους, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε δι' ἡμῶν. Ἐάν ὅμως ἡ ἀγγελθεῖσα ἐκδοσις μόνου τοῦ πρωτοτύπου Κεϊμένου δὲν ἀρρίσῃ, ἂν καὶ κατὰ τὰς πληροφορίες μᾶς ἦνε ἀσφαλής, ἡμεῖς εἰμεθα ὑπόχρεοι ν' ἀνατυπώσωμεν ἰδιαιτέρως καὶ τὸ πρωτότυπον Κεϊμένον τῶν δύο πρώτων τόμων.

Οἱ ἐκδοταὶ καὶ μεταφρασταί.

ΔΩΡΕΑ

Ἡ δεσποινὶς Εὐγενία Καταρραχιδά, διδασκάλισσα, ἐδώρησατο εἰς τὸ περιοδικὸν ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς μνήμης τῆς πρὸς Κύριον μεταστάσης μητρὸς αὐτῆς, δρ. 190.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σάββατον 14 Ἀπριλίου, ὥρ. 7 1/2—8 1/2 μ.μ.

Κυριακὴ 15 Ἀπριλίου, ὥρ. 7 1/2—8 1/2 μ.μ.

Ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ

Πέμπτη 12 Ἀπριλίου, ὥρ. 8—9 μ.μ.

Κυριακὴ 15 Ἀπριλίου, ὥρ. 3—4 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ἈΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66